

Vänsterpress om Mellanöstern – november/december 2014

De flesta av artiklarna nedan handlar om Syrien, Islamiska Staten och de fortsatta striderna om Kobane. Två artiklar handlar om Palestina/Israel-frågan.

Artikeln ”Syrien – från revolution till blodigt krig” (av Per-Åke Westerlunds) är intressant såtillvida att den baseras på en läsning av Aron Lunds viktiga bok *Syrien brinner*, som även tidigare tagits upp på marxistarkivet, se [Syrien brinner – två bokrecensioner](#)

Se även: [Vänsterpress om Mellanöstern – början av november 2014](#)

Martin Fahlgren 7/12 2014

Innehåll

Internationalen	1
<i>Kobane, Turkiet och kampen i Syrien .....</i>	<i>1</i>
Offensiv	3
<i>Syrien – från revolution till blodigt krig .....</i>	<i>3</i>
<i>För ett socialistiskt Kurdistan .....</i>	<i>6</i>
<i>Från fronten i Kobanê: ”Inget romantiskt i det här” .....</i>	<i>8</i>
Proletären.....	9
<i>Ockupationen och våldet.....</i>	<i>9</i>
<i>Vem låg bakom attacken i synagogan? .....</i>	<i>11</i>
<i>USA drev ”terroruniversitet” .....</i>	<i>11</i>

Internationalen

Kobane, Turkiet och kampen i Syrien

Joseph Daher

Internationalen 5/12 2014

Intervju med Joseph Daher, från Syriska revolutionära vänstern. Texten är ett utdrag ur en mer omfattande intervju som genomfördes den 22 oktober, och kommer att publiceras i *New Politics*, vintern 2015.

Vad gäller de senaste händelserna i Kobane har du rapporterat om ett uttalande från YPG:s överkommando (YPG är en förkortning för Enheter för folkets skydd, det syriska Kurdistanens för närvarande erkända armé) och deras kamp mot IS (Islamska staten). Rapporten redogör i detalj för deras beslutsamhet att se kampen om Kobane som en kamp för ett fritt och demokratiskt Syrien. Hur tolkar du händelserna i Kobane och kampen mot IS, i synnerhet eftersom USA inte har varit direkt inblandade i flygangreppen mot IS, men har skickat utrustning till de kurdiska soldaterna?

Låt mig börja med att säga att vi som revolutionär vänsterströmning i Syrien av princip stöder det kurdiska folkets självbestämmande, inte bara i Syrien utan också i Irak, Turkiet och Iran, där de har förtryckts under decennier. Dessutom ska vi inte glömma att den syriska Assad-regimen utvecklade en koloniseringspolitik av norra och nordöstra Syrien, där kurderna i allra högsta grad finns närvarande. Vi fördömer detta starkt. Samtidigt säger vi också att vi vill att de kurdiska folkliga styrkorna ska alliera sig med oss, med de demokratiska och progressiva krafterna i Syrien, för att bygga upp och kämpa för ett demokratiskt, socialistiskt och sekulärt Syrien. Vi är glada över att konstatera att YPG:s väpnade styrkors uttalande går i denna riktning

De senaste händelserna i Kobane visar ännu en gång, att även om den USA-ledda koalitionen på senare tid har utvidgat sina bombningar av IS:s styrkor så är interventionen på många sätt otillräcklig för att skydda de kurdiska styrkorna. Sändningarna av vapen är propaganda och enbart för att undvika en fullständig massaker av kurder. Jag tror att frågan om Rojava – som

är den självstyrande kurdiska regionen – ur de imperialistiska ländernas och deras underhuggares synvinkel är ett problem och en utmaning. Dessa länder är bara för en självstyrande region för de kurdiska politiska krafter som underkastar sig imperialismen, som Barzani i Irak. Turkiet vill inte se någon utmaning av det status quo som inleddes med fredsprocessen 2013 mellan PKK och Turkiet. Om PKK skulle ha baser i Syrien, eller band till en systerorganisation – som YPG är – så skulle det kunna utmana status quo med Turkiet. Det är viktigt att tänka på när vi talar om den USA-ledda interventionen. Först nu tar interventionen mer direkt form med en del hjälp direkt från USA till de kurdiska styrkorna. Men det är mycket, mycket lite. Vi får se vad som kommer att hända. När Washington verkligen vill hjälpa en allierad, som Israel – som är en ersättning för imperialismen i regionen – så arbetar de verkligen effektivt.

Vi bör placera Kobane inom den USA-ledda koalitionen ramar, och också påminna oss om att Rojavas administration är ett direkt resultat av den syriska revolutionära processen. Det finns ingen möjlighet att det kurdiska självstyret hade kunnat existera utan denna process. Assadregimen skulle aldrig ha givit kurderna självstyre, eftersom den är chauvinistisk och arabnationalistisk. Assadregimen har förtryckt kurdernas nationella rättigheter under 40 år. Det var det folkliga syriska upproret som tvingade regimen att dra sig tillbaka från regioner där kurderna är i majoritet. Och det händer en del mycket bra saker i dessa områden, även om vi inte ska göra någon fetisch av dem, det finns också problem. Vi stöder principiellt folkets självbestämmande som en förtryckt nation, men vi kan också kritisera den politiska ledningen. Precis på samma sätt som vi stöder det palestinska folkets självbestämmande, men bör kritisera den palestinska myndigheten eller Hamas mycket hårt. Det hindrar oss inte att stöda båda folkens självbestämmande.

Det som händer i den kurdiska självstyrande regionen är långt ifrån perfekt. Kurdiska aktivister förtrycks och det förekommer tvångsvärnplikt – folk som vägrar fångslas. Institutioner som kritiserade PKK stängdes. Varken PYD – Demokratiska Unionspartiet, ett syrisk-kurdiskt politiskt parti som bildades 2003 – eller dess moderorganisation PKK är demokratiska i sitt sätt att fungera internt. Vi måste till exempel komma ihåg proteströrelserna i slutet av juni i en del städer i Rojava, som Amouda och Derabissyat, mot PYD:s förtryck av kurdiska revolutionära aktivister.

Men samtidigt finns det en del mycket positiva sidor när det kommer till skyddet av religiösa minoriteter, förstärkta rättigheter för kvinnor och sekularism. I jämförelse med de folkliga råd som revolutionärer upprättade underifrån i de befriade områdena i Syrien, och som är verkliga exempel på självförvaltning, så handlar det i fallet Rojava mer om en dynamik uppifrån, som leds och kontrolleras av PYD. Så återigen, detta är de olika aspekter man kan nämna om denna intervention i Kobane och hur jag ser på det.

Men jag inser också att Kobanes fall inte bara kommer att vara en stor förlust för kurderna, utan för den syriska revolutionen i sin helhet. Varje steg framåt mot ökat kurdiskt självbestämmande hänger samman med en fördjupning av den syriska revolutionära processen. Om denna revolutionära process besegras så kan ni vara övertygade om att Assadregimen och Turkiet kommer att göra allt i sin makt för att undergräva all sorts kurdiskt självstyre.

De senaste nyheterna talar om Turkiets motstridiga intressen, å ena sidan bombar de PKK, på samma gång som de å andra sidan också tillåter irakiska kurder att korsa den syriska gränsen för att kämpa mot ISIS. Hur tolkar du Turkiets agerande?

Turkiets agerande hänger definitivt samman med fredsprocessen med PKK som har pågått sedan 2013, och dess strävan att kontrollera denna process och det kurdiska självstyret i södra Turkiet. Vi är mycket långt från fred, och vi kan se att det för första gången sedan 1992 har införts utegångsförbud i de södra och östra delarna av Turkiet, som till sin majoritet befolkas

av kurder. Omkring 30-35 kurdiska demonstranter har dödats och ettusen arresterats, så förtrycket är fortfarande i högsta grad närvarande. Det finns farhågor i Turkiet att PKK kan stärkas av ett kurdiskt självstyre i Rojava.

Turkarna vägrade låta kurdiska PKK-kämpar resa till Kobane, precis som de ville sparka ut folk som var anslutna till det syriska PKK och skicka tillbaka dem till Syrien. Den turkiska regeringen har också förkunnat att PKK är terrorister precis som IS, samtidigt som de säger att de inte förstår varför Kobane är en så strategisk stad för USA, ett sätt att kritisera till och med det lilla stöd som amerikanerna har givit till PYD.

Så enligt min åsikt var lösningen för dem att släppa igenom ett symboliskt antal (200 stycken) irakiska peshmerga-soldater som har band till Barzani, som är allierad till Turkiet. Vi ska inte glömma att Turkiet är den största investeraren i norra Irak och det kurdiska Irak, och att Barzani har varit allierad till imperialismen i årtionden. Att låta irakiska peshmerga-soldater passera var ett sätt att hantera frågan om Kobane, eftersom turkarna inte vill att den ska falla helt och hållet. De vill inte ha IS vid sin gräns. Men samtidigt sa den turkiska regeringen idag att det var en dålig idé för amerikanerna att släppa ner vapen från flygplan till de kurdiska styrkorna i Kobane. Turkiet är förvisso inte någon vän av kurdiskt självbestämmande och kurdiska folkliga styrkor. Tvärtom, de är en fiende och Turkiet ser varje förstärkning av de kurdiska folkliga styrkorna och kurdiskt självstyre som ett hot mot sina egna politiska intressen.

Vad skulle du vilja se hända i Turkiet?

Jag skulle vilja se ett uppror mot den turkiska regeringen och den turkiska armén, som båda två representerar de olika intressen som borgarklassens många olika fraktioner har i Turkiet. Båda två utnyttjar sekterism och nationell chauvinism mot religiösa och etniska minoriteter, i syfte att splittra de folkliga klasserna. Så jag kan bara stöda mina kamrater och vänstern i Turkiet så att de kan bygga en stor och självständig, demokratisk, organisation inriktad på social rättvisa och mot sekterism och nationalism. Den turkiska vänstern måste bygga en stark front i allians med de kurdiska minoriteterna för att utmana de borgerliga intressen som företräds av AKP och armén.

Ur International Viewpoint

Översättning från engelska: Göran Källqvist

Offensiv

Syrien – från revolution till blodigt krig

Per-Åke Westerlund

Offensiv 28/11 2014

Hälften av Syriens befolkning, över elva miljoner människor, är på flykt undan kriget, enligt en ny rapport. Det finns 3,3 miljoner registrerade flyktingar utomlands – de flesta i Libanon, Turkiet och Jordanien – och minst en miljon oregistrerade, plus över sju miljoner på flykt inom landet.

Befolkningen bombarderas och jagas av två totalitära krafter, regimen i Damaskus på ena sidan och rebellstyrkor, som allt mer domineras av den Islamiska staten (IS), på den andra. Över 200 000 har dödats sedan 2011.

Aron Lunds bok *Syrien brinner* (Silc förlag, 2014) handlar om hur det som startade som en revolution 2011 övergick i ett blodigt krig. I detta krig får Assadregimen stöd av Ryssland,

Iran och Irak medan Golfstaterna, med Saudiarabien och Qatar i spetsen, Turkiet och Västimperialismen backat upp rebellerna.

Revolten i Syrien följde på revolutionerna som störtat Ben Ali i Tunisien och Mubarak i Egypten. Proteströrelser skakade även de styrande i Jemen, Bahrain, Oman och flera andra länder i regionen.

I Syrien greps 15 skolbarn i staden Deraa, misstänkta för att ha skrivit regimkritiska slagord. Fredagen den 18 mars genomfördes den första demonstrationen, med krav på att barnen skulle frigges, men också med krav på jobb för arbetslösa och rätt för lärare att bära niqab.

När de som protesterade stannade kvar på torget angreps de dagen efter av regimens säkerhetsstyrkor och flera dödades. På söndagen välldes ilskan fram – det styrande Baathpartiets lokaler brändes ner och lokala makthavare flydde. Demonstrationerna spreds nu till fler städer och riktades direkt mot regimen. Aron Lund, som följt utvecklingen i Syrien och skrivit en mängd artiklar, beskriver hur samhället politiserades och nya krav formulerades under de växande demonstrationerna.

Det var ett ”ledarlöst uppror” skriver Lund: ”Det var inte den traditionella politiska oppositionen som startade, ledde eller spelade någon viktig roll i protesterna. Den ledde dem inte heller och har inte spelat någon viktig roll för att stödja dem. Den äldre generationen dissidenter har snarare sprungit efter revolutionståget och försökt klättra ombord.” Hundratals nya tansiqiat-grupper (samordningar) bildades, bland dem de lokala koordinationskommittéerna, LCC, med sekulära unga aktivister. Men Aron Lund visar också på dess begränsningar.

LCC hade sommaren 2011 bara 100-200 aktivister. Tansiqiatgrupperna fokuserade på media och information, inte på organisering. Den ledande sidan på Facebook – The Syrian Revolution 2011, som snabbt gillades av 860 000 personer – startades i Sverige.

Rörelsen växte, men saknade ”en gemensam ledning som kunde representera demonstranterna, föra revolutionens talan, kontrollera protesternas takt och budskap, och utveckla en strategi för Bashar al-Assads störtande – eller för tiden därefter”, skriver Lund. De objektiva faktorer som skapar en revolution hade mognat i Syrien, liksom i andra länder i Mellanöstern. Bashar al-Assad, som år 2000 efterträdde sin far, drev en hård nyliberal politik med privatiseringar av den tidigare stora statliga sektorn, nedskurna subventioner och försök att locka till sig multinationella företag. Den hårda diktatur hans far hade upprättat bestod medan klyftorna ökade snabbt. Ett 10-tal familjer gynnades medan uppåt tre miljoner levde i extrem fattigdom.

Oppositionen var mycket svag. Ett islamistiskt uppror 1979-82 krossades av Hafez al-Assad. Tusentals dödades i staden Hama, Muslimska brödrskapet förbjöds och de ledare som kunde flydde utomlands. Men under 2000-talet var det mer hårdföra salafister som fick ökat stöd, dels på grund av USA:s krig i Irak, dels på grund av den ökade sociala nöden.

Salafisterna anser att Muslimska brödrskapet är alltför världsliga, inriktade på ”vanlig politik”, medan salafisterna står för oförsonlig strid, jihad, för att upprätta ett kalifat. I Syrien har Qatar backat upp Brödrskapet medan kapital och vapen från Saudiarabien har gått till salafisterna. I omgångar har dock de två rivaliserande staterna, som båda har rötter i wahhabismen, samarbetat, till exempel när de tillsammans krossade revolten i Bahrain.

Imperialismen drog gränser som aldrig tidigare funnits och skapade Syrien, Libanon och Irak efter första världskriget. I Syrien var sunnimuslimerna i stor majoritet, men den franska kolonialmakten uppmuntrade medvetet religiösa spänningar, liksom de etniska mellan araber och kurder. Detta fortsatte under självständigheten. Assadregimerna hade visserligen ministrar

från alla grupper, men den verkliga makten, särskilt inom militären, fanns hos ledande alawiter, en religiös riktning med rötterna i shiaislam.

Den religiösa splittringen blev snart den möjliga revolutionens största hinder. Regimen svarade den växande rörelsen på våren 2011 med vaga löften om ”reformer”, men framför allt med brutalt våld. Redan i maj hade över tusen personer dödats och många fler gripits och torterats.

Vintern 2011-12 trängdes de sekulära definitivt undan och ett religiöst-sekteristiskt krig utvecklades. Detta gällde särskilt i landets tredje största stad, strategiskt viktiga Homs. Här använde regimen granatkastare, stridsvagnar och artilleri för att krossa rebellerna i den sunnimuslimska stadsdelen Baba Amr i mars 2012. Homs blev en vändpunkt.

”Sunniter och alawiter, kristna, druser och ismailiter, araber och kurder – sakta men säkert väcktes alla gamla slumrande fördomar till liv, blev till ammunition i kriget”, skriver Lund. Sommaren samma år inleddes det blodiga slaget om Aleppo. Nu hade milisgrupperna, med islamistiska Ahrar al-Sham i ledningen, tyngre vapen än tidigare. Regimen satte in stridsflyg och -helikoptrar med klusterbomber, samt använde scudmissiler. Regimen och rika företagare finansierade ”folkkommittéer”, och så kallades shabbiha, civilklädda våldsgrupper som oftast bestod av alawiter och andra minoriteter. Shiamiliser från Irak och libanesiska Hizbollah deltog också på regimen sida.

Rebeller gjorde sig skyldiga till omfattande plundring i vad Lund kallar ”statslöst land”, med ett ”gytter av miliser, revolutionsråd och islamiska domstolar [...] opolitiska konflikter, klanfejder och vendettor”.

Obama hade lovat att dra tillbaka trupperna från Afghanistan och Irak, och har sedan kriget bröt ut i Syrien försökt att undvika att bli direkt indragna. Istället har USA-imperialismen agerat genom ombud, samt övervakat när vapen och kapital från dess allierade skeppats till rebellerna. Saudiarabien sände dagliga transporter via Turkiet, med CIA som ”rådgivare”. Vapen kom också från Kroatien, via Jordanien.

Islamisterna blev allt mer dominerande bland rebelltrupperna och ju mer de försäkrade att de står för jihad och sharia, desto mer vapen och pengar fick de.

Assadregimen fick stöd av Putins Ryssland, som efter att ha gett stöd till Natos ingripande i Libyen nu sa nej till FN-sanktionerade ingripanden i Syrien. I Syrien fanns Rysslands medelhavshamn och en viktig handelspartner (vapenköpare). Men ännu viktigare: en möjlighet för Ryssland att återta en del av sin förlorade roll som stormakt. Detta blev extra tydligt på hösten 2013, när ett ryskt erbjudande om att assistera i nedmonteringen av Syriens kemiska vapen räddade Obama från att fullfölja de bombningar han hotade med men egentligen inte ville göra.

Imperialismen har gjort flera försök att skapa ett alternativ till Assads regim, utan att lyckas. Syriens nationella råd, där även tansiqiatgrupper ingick, bildades i Turkiet i oktober 2011, men saknade verkligt inflytande på marken. Detsamma gällde de avhoppade militärer som bildade Fria Syriska Armén (FSA), en generalstab utan trupper.

Rådet skakades av ständiga maktstrider, inte minst mellan Qatar och Saudiarabien. Att rådet i november 2012 avlöstes av Nationella koalitionen innebar ingen verklig förändring, annat än att Saudiarabien stärkte sitt inflytande. Den viktigaste frågan för både rådet och koalitionen har varit att driva på för en USA-ledd militär intervention. Deras roll i praktiken har varit att distribuera vapen och pengar.

Salafisterna, som tidigare saknade starka organisationer, har under kriget i Irak och Syrien kunnat bilda statsliknande militärapparater. al-Nusrafronten och Ahrar al-Sham bildades båda

i januari 2012 och började omedelbart vinna territorium. Nusrafronten tog makten i den östliga provinshuvudstaden Raqqa i mars 2013. Men tre månader senare togs styret över av IS. De islamistiska krigarna upprättade sin makt med hjälp av brutalt våld och högerextrema regler mot demokratiska rättigheter, men också med hjälp av bistånd till fattiga och genom att framstå som omutbara.

al-Qaidas ”världsledare”, Ayman al-Zawahiri, fortsatte att stödja al-Nusra, men frontens utländska jihadister gick över till IS. Den senaste veckan, i november 2014, kom rapporter om att al-Nusra och IS enats om att samarbeta. IS har helt enkelt vuxit sig för stark för att ignoreras av al-Qaida.

Motsvarande gäller för USA-imperialismen, som tvingats till ett militärt ingripande, om än begränsat till flygbombning och en klart uttalad målsättning.

Aron Lunds bok visar hur kriget i Syrien, kanske mer än någon annan process, understryker imperialismens och kapitalismens misslyckande, samt det extrema politiska vakuum som existerar, särskilt i Mellanöstern. Att besegra IS och fälla regionens reaktionära regimer kommer inte att ske med hjälp av de imperialistiska krafter som skapat och understött dem. Offensiv och Rättvisepartiet Socialisterna/CWI betonar att det som behövs är en massrörelse av arbetare och fattiga, över etniska och religiösa gränser, med ett revolutionärt socialistiskt program. ■

För ett socialistiskt Kurdistan

Kristofer Lundberg

Offensiv 6/12 2014

– Jag tror att IS kommer att drivas ut, men det betyder inte att de är besegrade, säger Rafael Rahl Qadr (mitten), som strider för YPG i Kobanê.

De senaste rapporterna och intervjun nedan vittnar om att Islamiska statens (IS) styrkor har pressats tillbaka. Detta välkomnas med glädje av arbetare och förtryckta världen över.

Försvaret av Kobanê ger nya möjligheter att bygga den enande massrörelse av arbetare och fattiga som krävs för att besegra IS, andra jihadistiska grupper och sekteristiska styrkor i Syrien och Irak samt i förlängningen störta regimerna i dessa och andra länder. Endast om arbetarna och de fattiga massorna förenas i kamp kan en väg säkras som leder bort från terror, blodigt sönderfall, kapitalism och imperialism.

I vilken mån de uppnådda framgångarna i Kobanê, som har kostat så många liv, och framstegen i Rojava kan befästas beror i hög grad på massornas fortsatta självorganisering och kamp för social och nationell befrielse. I den kampen kan massorna bara lita till sin egen styrka och solidaritet i kombination med en medveten strävan efter att vinna stöd från förtryckta världen över. Inte minst från massorna i Turkiet, Iran och Irak samt andra delar av Syrien.

”Inget förtroende för imperialismen och dess allierade” måste vara utgångspunkten. Imperialismen kommer att hävda att USA:s bombningar, Västs vapenleveranser, tillsammans med peshmerga och FSA, fällde avgörandet i Kobanê.

Oundvikligen väntar en framtida strid mot imperialismens försök att få ytterligare inflytande i Rojava, ”för att förhindra en större seger för kurderna”, som den tyska tidskriften *Der Spiegel* skrev i oktober. Detta hot jämte faran för nya IS-offensiver understryker vikten av fortsatt organisering, enhet och mobilisering för socialism.

Att möjliggöra för familjer att återvända och återuppbygga ett fungerande samhälle och infrastruktur i det krigssargade Rojava, mitt under pågående syriskt inbördeskrig, är givetvis en prövning i sig och kräver planering av ekonomin under massornas demokratiska kontroll och styre.

Etablerandet av ett genuint folkstyre är endast möjligt om godsägarväldet och kapitalismen avskaffas och industrier och jorden försätts i gemensam ägo. Demokratien behöver fördjupas genom uppbygget av en rådsmyndighet, där samhällets alla instanser sköts och kontrolleras av folkkommittéer.

Bygget av ett socialistiskt Rojava skulle bli en injektion av inspiration och kampglöd till övriga Kurdistan och andra delar av regionen, vilket skulle lägga grunden för en socialistisk federation i regionen. Detta skulle rita om den geopolitiska kartan i Mellanöstern och lägga de första byggstenarna för demokrati i hela regionen. För att nå detta måste massorna av arbetare och fattiga samlas i socialistiska masspartier.

YPG, tillsammans med andra genuina kämpar, bör upprätta demokratiskt organiserade försvarskommittéer som sammanför arbetare, bönder och fattiga i lokalsamhällena samt samordna dem på lokal, regional och riksnivå för att slå tillbaka IS, al-Assads, Turkiets och/eller Västimperialismens styrkor.

Efter en revolutionär seger och kapitalismens omkullkastande skulle dessa försvarskommittéer kunna utgöra grunden för en socialistisk demokrati i Kurdistan. Ett program baserat på kapitalismens och socialismens ”fredliga samexistens” kan inte lyckas. Inte heller kan den socialistiska revolutionen segra utan aktivt stöd från arbetare och fattiga globalt.

Det går inte att blunda för att betydande demokratiska framsteg har gjorts sedan PYD säkrade kontrollen, inte minst när det gäller kvinnors stärkta ställning och lika rättigheter för alla etniska grupper.

Men om inte kapitalismen krossas kommer en inhemsk kapitalistklass, uppbackad av imperialismen, att använda sin ekonomiska och politiska makt för att förhindra varje progressivt steg och försöka föra sina allierade till makten.

Våldet kommer på intet sätt att upphöra för att IS drivs ut ur Rojava. Om inte samhälls-omvandlingen fullbordas öppnas dörren för reaktionens återkomst och uttröttandet av den revolutionära kampen.

Endast på grundval av en socialistisk ekonomi är det möjligt att tillgodose folkets sociala behov med tillräcklig tillgång till mat, bostäder, utbildning, hälso- och sjukvård och all den nödvändiga service befolkningen behöver.

De kurdiska massorna i Rojava har, med början för tre år sedan, gång på gång placerat sig själva i frontlinjen i kampen för kvinnors rättigheter och för mänskliga fri- och rättigheter. Ett socialistiskt Kurdistan kommer inte att kunna skapas och överleva utan revolutionära förändringar i hela regionen, mot skapandet av en socialistisk federation i Mellanöstern.

En medveten uppmaning till arbetarklassen och de förtryckta massorna i regionen är därför nödvändig och starkt sammankopplad med det syriska folkets vilja att störta al-Assads regim och den turkiska arbetarklassens motstånd mot Erdogans AKP-regering.

Endast genom en internationalistisk utgångspunkt, med siktet inställt på global socialistisk revolution, kommer naturrikedomar och produktiv kapacitet att kunna komma folkflertalet till del och tillgodose hela världens befolknings grundläggande behov. Det i sig kommer att lägga grunden för en värld i fred och välstånd.

Från fronten i Kobanê: "Inget romantiskt i det här"

Offensiv 6/12 2014

– Moralen är på topp, vi avancerar framåt varje dag nu. Men det finns inget romantiskt i det här, vi befinner oss i krig, säger Rafael Rahl Qadr, YPG-soldat vid fronten i Kobanê.

Rafael Rahl Qadr är kurd och bosatt i Stockholm. Det är vid det tredje inbokade tillfället som Rättvisepartiet Socialisterna och *Offensiv* slutligen lyckas nå honom för en intervju. Första gången var svårt med täckningen och andra gången satt han fast i strider på ett hustak. Under hela intervjun hör vi hur striderna pågår i bakgrunden.

Det var islamisternas brutalitet mot det kurdiska folket, inte minst barnen som fick honom att resa till Kobanê och ta till vapen. Efter YPG:s säkerhetsgenomgång och bakgrundskoll fick han tillstånd för inresa och har nu anslutit till striderna som krypskytt.

Rafael har ingen militär bakgrund, men har en grundläggande militär träning som livvakt.

– YPG/YPJ är de enda som strider här nu. Jag har aldrig varit politiskt aktiv, men jag har lärt mig mycket sedan jag kom hit, förklarar han och fortsätter att berätta om misären bland flyktingarna:

– Innan jag korsade gränsen in i Kobanê såg jag situationen i flyktinglägren. Den är fruktansvärd. Det har påverkat mig mycket. Man ser barn på gatan som saknar kläder, det är kallt och blött men inget som värmer.

– Det är mycket kallt, vi saknar el och värme och det finns inget varmvatten. Maten vi äter är uteslutande konserver och värms av små gasolkök. Vi strider, omgrupperar oss och sover, mycket mer orkar man inte, berättar Rafael om livet vid fronten och vidare om de militära framgångarna:

– Jag tror att IS kommer att drivas ut, men det betyder inte att de är besegrade. Frontlinjen flyttas fram varje dag. Avgörande har varit att vi tagit kontroll över strategiska platser.

Rafael är kritisk till USA:s bomber och delar den åsikten med många i gerillan:

– Amerikanska plan har bombat sönder allt, vi hade klarat oss bättre utan detta. De har bombat sönder byggnader, men inte IS. De har bombat sjukhus, skolor – allt.

En vändpunkt i kampen mot IS var då den internationella opinionen tvingade Barzani (presidenten i irakiska Kurdistan) att skicka styrkor och Turkiet att släppa igenom frivilliga. Men Turkiets roll i Kobanê går inte att ta miste på.

– De turkiska soldaterna vid gränsen har skjutit mot civila som har demonstrerat. Senast för två veckor sedan sköts en 18-årig tjej, som ville till Kobanê, till döds av turkiska soldater. Tårgas har satts in för att skingra de som protesterar mot hur flyktingarna behandlas. Den bild som förmedlas i svensk och internationell media är fel. Det är inte turkiska myndigheter som hjälper flyktingarna vid gränsen, utan det är kurdiska hjälporganisationer, individer och det kurdiska partiet BDP.

För Rafael handlar slaget om Kobanê om mer än att bekämpa IS:

– Jag vill ha bort diktaturerna, jag vill se demokrati och jag strider för ett sekulärt, rättvist Kurdistan.

Proletären

Ockupationen och våldet

Frustration och hopplöshet bland palestinier

Patrik Paulov

Proletären 26/11 2014

Attacken i synagogan i Jerusalem förra veckan blev genast en världsnyhet. Två unga palestinier gav sig på bedjande judar med kniv, yxa och pistol. Det hela slutade i ett ohyggligt blodbad. Fem israeliska medborgare dödades innan de två förövarna sköts ihjäl.

Vad var det som fick två människor, 23 och 30 år gamla, att med berått mod ta sig till en annan stadsdel och där försöka döda så många de hann med? Vad var det som fick dem att göra något som de visste innebar att de offrade sina egna liv?

Svaren hittar vi i den vardag som sällan blir världsnyheter. I den vardag som formas av en våldsam, brutal och rasistisk ockupation. Svaren hittar vi hos ett palestinskt folk vars desperation och hopplöshet växer över en situation som bara förvärras.

”Vi har provat allt. Vi har provat förhandlingar. Vi har provat demonstrationer. Vi har provat goda relationer med judarna. Vi har provat så mycket. Och ingenting – ingenting – leder till en förändring och stoppar denna verklighet av apartheid.”

Citat kommer från en medlem i den palestinska befrielseörelsen PFLP och återges av Amira Hass, den enda israeliska journalist som levt på ockuperad mark och länge skildrat ockupationens vardag.

Orden uttrycker en utbredd känsla bland palestinerna. I 66 år har flyktingarna och deras efterkommande väntat på att få återvända till den mark de fördrevs från när staten Israel bildades. I 47 år har samma stat ockuperat Västbanken, Gaza och Östra Jerusalem.

I decennier har västvärlden vurmat för fredsförhandlingar och talat om en lösning på konflikten medan Israel på marken gjort allt för att omöjliggöra en framtida palestinsk statsbildning.

Idag är Västbanken sönderstyckad av apartheidmuren och de ständigt växande bosättningarna. Gaza ligger i ruiner efter Israels senaste angreppskrig som kostade över 2000 palestinier livet. Och i Östra Jerusalem drivs palestinerna sakta men säkert bort från sina hem och sina marker.

Vad de än gör så möts de med våld och förtryck i dess mest brutala form. Är det något att förvånas över att ockupationens våld föder våldsamma motreaktioner?

Attacken i synagogan i Jerusalem var inte en isolerad händelse. De senaste månaderna har spänningarna i Jerusalem vuxit och både palestinier och israeler har dödats i sammanstötningar och hämndaktioner.

”Jerusalem brinner”, säger den före detta israeliske soldaten Eran Efrati som numera är aktivist mot ockupation. I en intervju för US-amerikanska *Democracy Now* ger Eran Efrati en bakgrund till det eskalerande våldet. För israelerna i Jerusalem har livet under de tio år som gått sedan den andra intifadan upplevts som relativt lugnt.

”Men palestinerna har aldrig upplevt dessa lugna år. De har alltid levt i fruktan. De har hela denna tid attackerats av polisen och armén – och sedan i somras, av civila [israeler], av mobbar som går på gatorna för att lyncha folk.”

Två dagar innan synagogaattacken hittades en 32-årig palestinsk busschaufför hängd i en bussdepå i nordöstra Jerusalem. Själv mord, hävdar israeliska myndigheter men det tror varken familjen, arbetskamrater eller palestinier i allmänhet. Bilder på kroppen som blivit offentliga sägs visa tydliga spår av tortyr.

En av 32-åringens arbetskamrater menar att mordet är en del av den ständigt pågående vardagsterrorn. Till webbtidningen Middle East Eye säger han:

”De är emot oss. De vill inte att några palestinier ska leva på denna mark. De vill fördriva hela folket... Vi arbetar för det judiska folket, och hjälper dem, hela tiden, dag och natt. Men israelerna – och det är inte bara bosättarna, utan också regeringen – de driver dem att döda oss och förstöra våra hus. Det är regeringens systematiska politik mot det palestinska folket.”

Allt tyder på att konfrontationen i Jerusalem kommer att öka.

Den israeliska regeringen under premiärminister Benjamin Netanyahu valde som så många gånger tidigare att utöva kollektiv bestraffning mot familjerna till de två palestinerna som genomförde synagogaattacken. Tolv av deras släktingar greps under våldsamma former. Flera misshandlades svårt.

Samtidigt deklarerade de israeliska myndigheterna i Jerusalem att de godkänner byggandet av 78 nya bosättningsområden på ockuperad mark i anslutning till staden.

Den hårdnande politiken riktas också mot de 1,7 miljoner palestinier som är israeliska medborgare. Efter ett stormigt möte i söndags röstade en majoritet av ministrarna i Israels regering för att skriva om grundlagen och än tydligare lyfta fram att Israel är en stat för det judiska folket.

Att göra detta framstår som så provokativt att det också möter motstånd från det israeliska etablissemang. Israel är redan den enda judiska staten, unik i slag, påpekar Jeff Barak, tidigare chefredaktör för den israeliska högertidningen *Jerusalem Post*. Enligt honom finns ingen poäng med grundlagsändringen – om inte syftet är att 20 procent av Israels invånare ska känna sig ovälkomna i sitt eget land.

Några dagar efter synagogaattacken talade US-amerikanska CNN med Mohammed Abu Jamal, pappa till en av de två förövarna. Han kollapsade när han fick höra vad hans son gjort.

Den chockade och sörjande Mohammed riskerar snart att bli hemlös då myndigheterna beslutat att riva familjens hus som straff. På frågan vad som kan ha fått hans son att göra vad han gjorde svarar Mohammed:

”Kanske var det allting. Vi vill ha fred. Vi vill leva tillsammans. Men vi accepterar inte att pressas in i ett hörn och behandlas som slavar.”

Vem låg bakom attacken i synagogan?

Patrik Paulov

Proletären 26/11 2014

Kort efter att den blodiga attacken i Jerusalem utförts riktades anklagelser mot det marxistiska Folkfronten för Palestinas befrielse (PFLP) och de två kusinerna, Ghassan Abu Jamal och Uday Abu Jamal, sades vara medlemmar. I PFLP:s officiella uttalande efter dådet sägs dock ingenting om att organisationen beordrat attacken eller om att de två tillhörde PFLP.

En utbredd uppfattning är att det troligaste är att de agerat på eget bevåg. Palestinierna i Jerusalem beskrivs som ledarlösa, vilket är ett direkt resultat av ockupationsmaktens hårda repression. Den som träder fram som politisk ledare eller aktivist trakasseras och grips.

I uttalandet menar PFLP att det är ockupationsmakten som bär skulden till våldsupptrappningen i Jerusalem. PFLP framhåller att konflikten inte handlar om religion eller om att ställa muslimer mot judar. Kampen handlar om att bekämpa sionism och imperialism för att befria Palestina från ockupationen. PFLP skriver att det koloniala projektet och dess apartheid mot palestinier är en dödsfälla för både judar och araber.

Men oavsett PFLP:s ståndpunkt riskerar synagogaattacken att spä på myten om att konflikten i grunden är religiös.

Detta är något som också den israeliska sidan bidrar till. Judiska extremister misstänks ligga bakom bränder i ett tiotal moskéer i Israel och på Västbanken under de senaste tre åren. Under Israels senaste attack mot Gaza bombades 63 moskéer sönder och ytterligare 150 skadades.

Än mer förstärks denna bild av konflikten kring de heliga platserna i Östra Jerusalem. Det pågår en medveten politik att flytta in judiska bosättarna i områdena kring al-Aqsamoskén, samtidigt som de muslimska palestiniererna allt oftare hindras från att komma dit.

USA drev "terroruniversitet"

Patrik Paulov

Proletären 20/11 2014

Syriens president Bashar al-Assad anklagas för att bära skulden till Islamiska statens (IS) framväxt. Såväl Barack Obama som Stefan Löfven hävdar att det var Assad som släppte ut IS-medlemmar ur syriska fängelser.

Det är sant att Syriens regering utfärdat amnesti och frigett många fångar under de gångna åren. Att en och annan anslutit sig till IS eller andra terrorgrupper är inte förvånande. Men den nu fruktade terrororganisationen har andra rötter.

Flera västmedier har de senaste månaderna istället utnämnt Islamiska statens födelseplats till Camp Bucca i Irak. Det var ett fångläger som drevs av USA under den brutala ockupationen. Som mest satt där 24 000 fångar.

Enligt brittiska Independent har nio av Islamiska statens högsta ledare, inklusive den numera ökände Abu Bakr al-Baghdadi, varit i USA:s förvar på Camp Bucca under perioden 2003-2009.

Andrew Thompson, Irakveteran, och Jeremi Suri, professor vid University of Texas, skriver i New York Times 1 oktober om betydelsen av Camp Bucca:

”Deras tid i fängelse fördjupade deras extremism och gav dem [Baghdadi och övriga IS-ledare] möjligheten att öka antalet anhängare. Fångelserna blev i praktiken terroristuniversitet:

de hårdföra radikalerna var professorerna, de andra intagna var studenterna, och fängelseledningen spelade rollen av frånvarande förmyndare.”

När USA slutligen släppte ut dem såg de också till att förverkliga sina idéer och samla fler anhängare. Det sistnämnda var inte svårt i ett land som utsatts för långvarig aggression av USA och dess västliga allierande.

Så medan USA pekar finger åt Syrien så drev de själva det som brittiska *Independent* kallar en ”al-Qaida-skola”.